

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **I. Ř.**,
bytem X,
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Špírkem,
se sídlem Vysoká 92, 269 01 Rakovník,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, č. j. 162765/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, č. j. 162765/2016/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Špirka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu R., správního odboru, ze dne 2. 9. 2016, č. j. MURA/47425/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění platném a účinném do 30. 5. 2017 (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“), kterého se dopustila tím, že dne 11. 9. 2015 v klubu R. C. v ulici P. č. p. X

z nedbalosti měla podat nebo prodat alkoholický nápoj osobě mladší 18 let tím, že jako provozní baru klubu nezabezpečila, aby zaměstnanec její provozovny neprodal alkoholický nápoj osobě mladší 18 let, kdy K. R. prodala J.L. 2 x 0,5 l 10° piva, kdy následně J. L. při kontrole přístrojem Alkotest Dräger 7510 nadýchal 0,52 promile alkoholu v dechu.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že zjištěný skutkový stav neodpovídá provedenému dokazování. Dle žalobkyně nebylo prokázáno, že by byl alkoholický nápoj prodán osobě mladší 18 let v její provozovně, a že by tedy byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. Poukázala na to, že ani popis skutku v záhlaví napadeného rozhodnutí neodpovídá zjištěným skutečnostem, neboť žalobkyně je označena jako „provozní baru R. C.“, avšak v klubu R. C. se nacházely tři bary, přičemž žalobkyně byla provozovatelkou pouze jednoho z nich. Žalobkyně v řízení uvedla, že byla provozovatelkou jednoho ze tří barů, aniž jej blíže specifikovala, a není tedy pravdou, že by potvrdila, že byla provozovatelkou baru u herny v klubu R. C., jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na základě jejího tvrzení nelze mít za prokázané, který bar provozovala. Namítá také, že nebyla odstraněna vada rozhodnutí městského úřadu ze dne 1. 3. 2016, č. j. MURA/11953/2016 (dále jen „původní rozhodnutí městského úřadu“), neboť nebylo vyjasněno, kdo byl provozovatelem celého klubu a v něm umístěných jednotlivě pronajatých tří barů. Žalobkyně proto považuje napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné, a tedy nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně namítá, že nelze mít za dostatečně prokázané, že mladistvému byl prodán alkohol v baru u herny, kde obsluhovala její zaměstnankyně K. R.. Výpověď policistů H. a P., kteří prováděli kontrolu u vchodu do klubu, nemá relevantní vypovídací hodnotu, neboť nebyli očitými svědky prodeje alkoholu mladistvému. Dle žalobkyně jsou jejich výpovědi ohledně sdělení mladistvého rozporná a nevypovídají přesně o tom, co měl mladistvý říci, což zpochybňuje jejich věrohodnost. Navíc byly provedeny až po zrušení původního rozhodnutí, přičemž dle žalobkyně nekorespondují s úředním záznamem o podání vysvětlení ze dne 12. 9. 2015, v němž se neuvádí, u jakého baru si mladistvý alkohol zakoupil. Pokud je v úředním záznamu uvedeno, že „šetřením na diskotéce R. C. byla ztotožněna obsluha baru, která podala alkoholický nápoj, a to K. R.“, jedná se o nepřesné a neucelené informace, neboť z úředního záznamu neplyne, o obsluhu jakého baru se mělo jednat, kde, kdy a kým byla ztotožněna, ani že by hlídka policie viděla, jak K. R. prodala alkoholický nápoj mladistvému, přičemž v něm ani není uvedeno, kde přesně byl mladistvý kontrolován. Namítá také, že dle ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, nelze úřední záznam policie považovat za důkaz ve správním řízení, přičemž jako důkaz nejsou použitelné ani svědecké výpovědi policistů. V tomto ohledu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 7 Tdo 1116/2012, jehož závěry se uplatní i pro správní trestání. Nelze-li úřední záznam použít jako důkaz, nelze jej použít ani pro srovnání či ověření výpovědi svědků H. a P.. Žalovaný si dle žalobkyně protirečí, neboť v rozhodnutí ze dne 13. 5. 2016 konstatoval, že úřední záznam se nepovažuje za důkaz ve správním řízení, avšak v napadeném rozhodnutí ho uvádí jako důkaz, neboť jej považuje za shodující se s tím, co je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Namítá také, že předmětný večer nedošlo ke konfrontaci mladistvého s osobou, která mu měla alkoholický nápoj prodat. Nebylo proto možné tuto osobu přesvědčivě označit. Svědecká výpověď mladistvého neobsahuje popis baru ani osoby, která mu měla alkohol prodat.

Není tedy možné na jejím základě bez jakýchkoli pochybností učinit závěr, že alkohol mladistvému prodala zaměstnankyně žalobkyně K. R. v baru, který žalobkyně v té době provozovala.

3. Dále žalobkyně namítá, že její odpovědnost nelze mít za prokázanou na základě skutečnosti, že její zaměstnankyně byla v blokovém řízení uznána vinou ze spáchání přestupku, jak činí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z výpovědi K. R. jako svědkyně vyplývá, že blokovou pokutu zaplatila jen proto, aby se záležitosti zbavila a nemusela ji řešit, nikoli proto, že by byla přesvědčena o své vině. K této skutečnosti nebylo přihlédnuto, ačkoli ji žalobkyně namítala již v odvolání proti původnímu rozhodnutí městského úřadu. Žalobkyně neměla možnost v blokovém řízení proti svědkyni hájit svá práva. Odpovědnost za správní delikt žalobkyně je proto třeba posuzovat v tomto řízení bez ohledu na výsledek blokového řízení a k tomu zjistit všechny rozhodné skutečnosti. Namítala, že s rozhodnutím vydaným v blokovém řízení nebyla seznámena ani v předmětném řízení, přičemž nebylo ani řádně označeno jako podklad pro rozhodnutí číslem a datem vydání. O rozhodnutí v blokovém řízení se dozvěděla pouze ze sdělení K. R.. Dle názoru žalobkyně nemohl být v blokovém řízení přestupek spolehlivě zjištěn, neboť předmětného dne nedošlo ke konfrontaci mladistvého s osobou, která mu měla alkohol prodat. Přestupek nemohl být dostatečně zjištěn s odstupem času toliko na základě úředního záznamu policie a úředního záznamu o podaném vysvětlení mladistvého. Rozhodnutí v blokovém řízení tedy bylo vydáno v rozporu se zákonem.
4. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné též z důvodu, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou týkající se neprovedení navržených důkazů, neboť svým vyjádřením žalovaný bezdůvodně předjímá obsah navržených svědeckých výpovědí, zejména skutečnost, zda označení svědci byli či nebyli přítomni prodeje alkoholu mladistvému. Tím, že nebyly provedeny navržené důkazy výsledky svědků, o nichž má žalobkyně za to, že se jedná o strážníky Městské policie R., popřípadě policistů, kteří zasahovali uvnitř klubu, tedy v prostorách, kde docházelo ke kontrolám mladistvých a v nichž mělo dojít k nalití alkoholu mladistvému, nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Jedná se přitom o důkaz, který mohl svědčit ve prospěch žalobkyně, neboť svědkyně R. uvedla, že policie při kontrole uvnitř klubu žádné pochybení nezjistila.
5. Konečně namítá, že v řízení nebyla vypořádána námitka žalobkyně, že hodnota 0,52 promile alkoholu v dechu neodpovídá mladistvým uvedenému množství požitého alkoholu, což svědčí o celkové nevěrohodnosti jeho svědecké výpovědi. Dle žalobkyně mladistvý záměrně v zájmu své obrany vypovídal o tom, jakým způsobem se dostal k náramku, který ho označoval jako osobu starší 18 let.
6. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí. Uvádí, že za účelem upřesnění vlastnických vztahů v klubu R. C. zrušil původní rozhodnutí městského úřadu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Mylné označení žalobkyně jako „provozní baru R. C.“ v záhlaví napadeného rozhodnutí je pouze přepisem prvostupňového rozhodnutí a nejedná se o chybu v popisu skutku. Jelikož v dalším řízení žalobkyně potvrdila, že byla provozovatelkou jednoho ze tří barů v klubu R. C., a to baru, jehož zaměstnankyní byla K. R., která byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, nebylo třeba v tomto směru dalšího dokazování ani ztotožnění provozovatelů ostatních barů v objektu, neboť bylo spolehlivě zjištěno, kde ke skutku došlo. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí konkretizoval místo spáchání správního deliktu, které vyplynulo

z výpovědí zasahujících policistů, jako „bar v herně,“ přičemž totéž místo je uvedeno též ve výpovědi mladistvého a svědkyně R., která připustila, že mohla mladistvému alkohol prodat, a spáchání přestupku uznala v pravomocně projednané věci. Poukazuje na to, že žalobkyně k těmto výpovědím neměla doplňující dotazy ani připomínky. Jediný nedostatek řízení by tedy bylo možné spatřovat v tom, že ve spise není založena smlouva o provozování baru a smlouva dokládající pracovně právní vztah s K. R., jejichž existenci žalobkyně potvrdila. Uvádí, že z veřejných rejstříků vyplývá, že v době spáchání správního deliktu byla provozovna žalobkyně k předmětům podnikání hostinská činnost a prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin provozována na adrese P. 78 v R.. Dle žalovaného nelze výpovědi policistů zpochybňovat pouze proto, že nebyli svědky nalití alkoholu mladistvému. Jejich výpovědi nařízené v rámci nového projednání za účelem zachování práv žalobkyně korespondují s úředními záznamy i dalšími podklady, potvrzují dříve uvedené a ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi pomáhají objasnit okolnosti spáchání správního deliktu. Žalovaný si neprotiřečí, pokud úřední záznam posuzoval jako jeden z podkladů pro rozhodnutí a hodnotil jej v kontextu s dalšími podklady a důkazními prostředky, avšak nepovažoval ho za samostatný důkaz.

7. K námitce žalobkyně, že její odpovědnost nelze založit na rozhodnutí o přestupku K. R. v blokovém řízení, žalovaný uvádí, že odpovědnost žalobkyně je postavena na principu objektivní odpovědnosti a její zavinění není pro otázku viny rozhodné. Zaměstnankyně žalobkyně se doznamenala k tomu, že mladistvému nalila alkohol, tím, že souhlasila se zaplacením blokové pokuty. Podmínkou uložení blokové pokuty je ústní projednání a ochota pachatele přestupku pokutu zaplatit. Uznáním přestupku a ochotou pokutu zaplatit je spáchání přestupku prokázáno. Pokud žalobkyně namítá, že v řízení proti zaměstnankyni nemohla hájit své oprávněné zájmy, poukázal na to, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení, jehož předmětem byl přestupek zaměstnankyně, a proto v onom řízení nemohla mít žádné oprávněné zájmy. Nemohla být také seznámena s rozhodnutím, neboť podstatou blokového řízení je uložení pokuty na základě pokutového bloku, přičemž klasické rozhodnutí se nevydává. Policisté nepostupovali v rozporu se zákonem, pokud věc předali správnímu orgánu a přestupek K. R. nevyřešili blokovou pokutou na místě, neboť přestupkový zákon takový postup sice umožňuje, ale neukládá. Odmítl, že by přestupek nemohl být s odstupem času spolehlivě zjištěn. Poukázal také na presumpci správnosti rozhodnutí o přestupku vydaném v blokovém řízení, která je vyjádřena v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 277/2015 – 41 a č. j. 6 As 233/2015 – 58.
8. K žalobní námitce ohledně neprovedení důkazů žalovaný uvádí, že žalobkyně se o těchto svědcích zmínila až v rámci nového projednání dne 21. 7. 2016, kdy pouze uvedla, že si vzpomíná, že stáli všichni v šatně, byla tam i hlídka Městské policie R., konkrétně strážník P. K., a že svědek, který by potvrdil, že jim policie řekla, že je vše v pořádku, byl P. H.. Z tohoto sdělení neplyne, že by návrhy důkazů vázán a provádí pouze důkazy, které vedou ke zjištění věci. Odmítá, že by předjímal obsah svědeckých výpovědí, pouze konstatoval, že zjištěný stav je dostatečný. Má za to, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje informovalo dne 12. 9. 2015 Městský úřad R., že mladistvý J. L. požil dne 11. 9. 2015 od 23:00 hodin do 23:50 hodin v R. C. v R. dvě püllitrová desetistupňová piva, což bylo zjištěno následně při kontrole policií. Dne 12. 9. 2015 sepsal nprap. M. P. úřední záznam o kontrole provedené dne 11. 9. 2015 a téhož dne byl sepsán úřední záznam o podání

vysvětlení mladistvého J. L.. Dne 15. 9. 2015 byl městskému úřadu oznámen Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Středočeského kraje, přestupek a správní delikt, jehož se měly dopustit K. R. a I. Ř..

10. Dne 12. 1. 2016 se konalo ústní jednání o správním deliktu. Při ústním jednání žalobkyně po seznámení s obsahem spisu uvedla, že se od K. R. dozvěděla, že platila pokutu za to, že dne 11. 9. 2015 v klubu R. C. měla prodat mladistvému alkohol, přičemž pokutu zaplatila, protože to nechtěla dál řešit. K. R. říkala, že mladistvý neměl žádný náramek, a pokud neměl náramek, není možné, aby se dostal do herny, to by ho vyhazovači nepustili. Náramky mění každý den. Navrhla výslech K. R. a mladistvého.
11. Při ústním jednání dne 22. 2. 2016, jemuž byla přítomna žalobkyně, byla vyslechnuta K. R., která vypověděla, že zaplatila za prodej alkoholu nezletilému blokovou pokutu, ale nebyla si 100% jistá, zda mu alkohol prodala. Pokud by měl náramek v barvě pro nezletilé, určitě by mu alkohol neprodala. Myslela, že tím bude celá záležitost uzavřena. Slyšela, že mladistvého měla kontrolovat policie venku, určitě ten večer nekontrolovali nikoho v herně, kde byla ona za barem. Ví, že byli i uvnitř na diskotéce, chtěli po ní občanský průkaz, když se ptala proč, neodpověděli jí. Pamatuje si, že chtěli občanský průkaz po ní a po žalobkyni, po nikom jiném ze zaměstnanců. Policie jí tehdy podala ruku, že je vše v pořádku, proto jí předvolání po několika měsících překvapilo.
12. Téhož dne byl vyslechnut jako svědek mladistvý J. L., jenž vypověděl, že dne 11. 9. 2015 byl v herně v R. C., zakoupil si tam u barmanky dvě püllitrová piva, nikoli najednou. Ví, že jsou odlišné barvy pásky pro osoby starší 18 let, které se dávají při vstupu. Uvedl, že zaplatil vstup a dostal pásku, nikdo po něm nechtěl občanský průkaz. Nevěděl, jakou barvu mají pásky pro osoby starší 18 let. Nic jiného kromě dvou piv neměl. Policie ho kontrolovala venku před R.. Žalobkyně se svědka dotázala, zda přišel po desáté hodině nebo před desátou hodinou, na což odpověděl, že po desáté hodině, jiné otázky na mladistvého neměla. Mladistvý uvedl, že při koupi prvního piva mu došlo, že má pásek v barvě pro osoby starší 18 let, využil toho a koupil si ještě jedno pivo. Podle pásku musela být obsluha přesvědčena, že mu bylo 18 let, ví, že se tam mladistvým alkohol neprodává, v tu chvíli prostě využil příležitosti. Žalobkyně byla seznámena s obsahem spisu. Odkázala na to, co uvedla při minulém jednání.
13. Původním rozhodnutím městského úřadu byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb., kterého se dopustila tím, že dne 11. 9. 2015 v klubu R. C. v ulici P. č. p. X měla podat nebo prodat alkoholický nápoj osobě mladší 18 let tím, že jako provozní baru klubu nezabezpečila, aby zaměstnanec její provozovny neprodal alkoholický nápoj osobě mladší 18 let, kdy K. R. prodala J. L. 2 x 0,5 l 10° piva, kdy následně J. L. při kontrole přístrojem Alkotest Dräger 7510 nadýchal 0,52 promile alkoholu v dechu, a byla jí uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.
14. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že neměla možnost navrhopat důkazy. Dále namítala, že není provozovatelkou klubu R. C.. Uvedla, že v objektu jsou tři bary různých provozovatelů a ona je nájemkyní pouze jednoho z nich. Zdůraznila, že mladistvý nebyl kontrolován uvnitř. Nelze mít tedy za prokázané, že mladistvý zakoupil piva v baru provozovaném žalobkyní. Mladistvý mohl pít alkohol jinde nebo mu jej mohli přinést kamarádi. Výpověď mladistvého, který nejprve uvedl, že nevěděl, jakou barvu mají náramky pro osoby starší 18 let, a dále vypověděl, že mu při koupi piva došlo, že má náramek pro osoby starší 18 let, považuje za zjevně lživou.

Namítala, že správní orgán se s rozpory v jeho výpovědi nevypořádal. Namítala také, že pořadatelské služby včetně kontroly hostů a přidělování rozlišujících pásek zajišťuje na základě smlouvy pro vlastníka objektu společnost H. a.s. Zajistit plnění povinností dle zákona č. 379/2005 Sb. měl dle žalobkyně vlastník objektu a společnost H. a.s., nikoli žalobkyně, která stejně jako ostatní nájemci vycházela z toho, že hosté obdrží rozlišovací nesnímatelný pásek, na jehož základě jsou jim prodávány nápoje. Provozovatelé barů jsou najati pouze jako výdejna občerstvení a byli poučeni, že alkohol mají nalévat pouze osobám, které u vchodu obdrží rozlišující náramek. V tomto směru poučila též zaměstnankyni K. R.. Poukázala na to, že mladistvý dle své výpovědi podváděl, neboť se prokázal náramkem pro zletilé, ačkoli věděl, jaký je stav věci.

15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2016, č. j. 075104/2016/KUSK, bylo rozhodnutí městského úřadu ze dne 1. 3. 2016 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení s tím, že nebyly zcela vyjasněny nájemní vztahy v provozovně a není zřejmé, kdo je provozovatelem barů, respektive celého klubu, přičemž k dovození odpovědnosti žalobkyně je třeba prokázat, že k porušení zákazu prodeje alkoholu mladistvému došlo v její provozovně. Vytkl městskému úřadu, že závěr o tom, že žalobkyně je provozovatelkou klubu R. C., učinil pouze na základě úředního záznamu ze dne 12. 9. 2015, s tím, že dle ustanovení § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 - 115 se úřední záznam nepovažuje za důkaz ve správním řízení. Navíc z úředního záznamu neplyne, na základě čeho policie učinila svůj závěr o provozovateli. S ostatními odvolacími námitkami se žalovaný neztotožnil. Uvedl, že z protokolu o ústním jednání vyplývá, že žalobkyně byla se skutkem i spisem seznámena a měla možnost se vyjádřit a předložit důkazy na svou obhajobu. Pokud jde o námitky ohledně výpovědi mladistvého, konstatoval, že provozovatel baru se nemůže spoléhat na barvu přiděleného náramku a nepožadovat předložení občanského průkazu.
16. Dne 21. 7. 2016 se konalo ústní jednání, při němž byli vyslechnuti Z. H. a M. P.. Svědek H. vypověděl, že společně s kolegou P. při kontrolní akci v R. C. dne 11. 9. 2015 stáli u vchodu, z R.C. vycházel mladík, kterému od pohledu nebylo 18 let, proto ho ztotožnili a provedli dechovou zkoušku, která byla pozitivní. Na dotaz, kdo mu podal alkohol, uvedl, že barmanka uvnitř R. C. v herně, kdy vstup do herny je po projití kolem šatny před vstupem na diskotéku. Nezletilého odvezli na služebnu, totožnost barmanky zjišťovali jiní policisté, jména uvnitř zasahujících policistů nevěděl. Svědek P. vypověděl, že v rámci akce byli s kolegou H. u vchodu na diskotéku R. C., jejich úkolem bylo provádět dechové zkoušky osobám mladším 18 let, které přivedou kolegové nebo které budou vycházet, při akci kontrolovali osobu, která byla zjevně mladší 18 let, provedli dechovou zkoušku s pozitivním výsledkem 0,52 promile alkoholu v dechu. Mladistvý byl na místě vytěžen, přičemž uvedl, že v prostorách diskotéky na baru v herně patřící k diskotéce si zakoupil dvě piva a že ho obsluhovala žena. Další policisté ztotožnili barmanku, mladistvý byl odveden na obvodní oddělení, kde byly provedeny příslušné úkony a předán zákonnému zástupci. Vypověděl, že dle místních znalostí je provozovatelkou baru, kde došlo k prodeji, I. Ř.. Myslí si, že je to napsáno i na vstupních dveřích diskotéky společně s otevírací dobou, ale není si jistý, jestli to byly vstupní dveře na diskotéku nebo do baru zvenku. Popsal, kudy se vchází do herny v době diskotéky a v době mimo diskotéku.
17. Žalobkyně při jednání dne 21. 7. 2016 po seznámení s obsahem spisu uvedla, že v době, kdy došlo k prodeji piva mladistvému, byla provozovatelkou baru a paní R. byla jejím

zaměstnancem, na což má smlouvy, které může v případě potřeby doložit, nyní je již pouze provozní. Uvedla, že mladistvý byl kontrolován venku, nikoli uvnitř, s policií mluvila, říkali, že je vše v pořádku a odešli. Ví, že tam byla i hlídka městské policie, konkrétně zmínila strážníka P. K.. To, že jim policie sdělila, že je vše v pořádku, může potvrdit svědek P. H..

18. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinou ze správního deliktu a byla jí uložena pokuta, jak je uvedeno shora. Městský úřad v rozhodnutí popsal průběh řízení včetně obsahu svědeckých výpovědí. Uvedl, že nebylo třeba opatřit nájemní a další smlouvy, neboť žalobkyně v řízení potvrdila, že byla v předmětné době provozovatelkou baru a K. R. byla její zaměstnankyní. Svědek L. policii, která ho kontrolovala u vchodu, sdělil, kde mu byl alkohol podán, tedy že se jednalo o bar v herně. Poté byla ztotožněna barmanka K. R.. Nebyl shledán důvod, pro který by mladistvý lživě označil někoho jiného, přičemž K. R. zaplacením pokuty doznala, že se dopustila přestupku tím, že alkohol mladistvému prodala. K. R. byla poučena, komu může nalít alkohol, žalobkyně se však nemůže zprostit odpovědnosti za porušení zákona poukazem na špatnou barvu náramku ani na smlouvu se společností H.. Žalobkyně byla o věci vyrozuměna správním orgánem a bylo jí umožněno uplatnit procesní práva a označit důkazy. Při stanovení druhu a výše trestu přihlédl městský úřad k závažnosti správního deliktu, míře zavinění a způsobu spáchání, kdy správní delikt posoudil jako spáchaný z nedbalosti opomenutím žalobkyně. Přihlédl též k postoji žalobkyně v řízení. Jako polehčující okolnost zohlednil, že žalobkyně se v minulosti žádného správního deliktu nedopustila. Jako přitěžující okolnost bylo zohledněno, že mladistvý nadýchal 0,52 promile alkoholu v dechu. Pokutu uložil na spodní hranici s tím, že ji lze považovat za přiměřenou a lze předpokládat, že bude mít na žalobkyni výchovný účinek, aby si uvědomila důsledky svého opomenutí.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání namítajíc, že městský úřad se nevypořádal se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí žalovaného, a že skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn. Opakovaně zdůraznila, že v objektu jsou tři bary provozované třemi osobami, přičemž ona je provozovatelkou pouze jednoho z nich. Policisté neuvedli, jakým způsobem a kým byla barmanka ztotožněna. Místní znalosti, na nichž staví policisté závěr o provozovateli, nejsou způsobitelným důkazním prostředkem. Poukázala na to, že nezletilý byl kontrolován venku, a k požití alkoholu tedy mohlo dojít kdekoli. Namítala, že nebyly provedeny důkazy výsledky strážníka K. a svědka P. H., kteří zasahovali uvnitř budovy. Ke ztotožnění baru neexistuje jiný důkaz, nežli svědecká výpověď mladistvého, kterou však žalobkyně považuje za nevěrohodnou, neboť to byl nezletilý, kdo dle vlastní výpovědi obelstil pořadatelskou službu a vyzvedl si pásek pro dospělé, přičemž se nejedná o svědka vypovídajícího o věci, která se ho osobně netýká, neboť mohl mít obavy, jak budou na jeho jednání reagovat rodiče či škola a mít zájem se z věci vyvinut. Rozhodnutí nelze opřít pouze o svědeckou výpověď osoby, která má na věci protichůdný zájem, zejména nebyla-li provedena konfrontace. O lživosti svědka a účelovosti jeho chování svědčí, že i pokud by alkohol pil na některém ze tří barů v objektu, jednal by s vědomím lsti a obelhání obsluhy. Namítala, že nebyla o věci vyrozuměna ihned tak, aby mohla zajistit důkazy, které nejsou s odstupem času realizovatelné. Má za to, že na základě zásady *in dubio pro reo* ji nelze shledat vinnou správním deliktem.
20. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení. K odvolacím námitkám konstatoval, že městský úřad v souladu s pokyny vyslovenými v rozhodnutí ze

dne 13. 5. 2016 vyslechl policisty H. a P.. Sice dále neprověřoval vlastnické a nájemní vztahy v provozovně, ale tato otázka byla vyjasněna výpovědí žalobkyně, která potvrdila, že v předmětné době byla provozovatelkou baru. Pokud jde o zpochybnění svědeckých výpovědí policistů H. a P. s tím, že se jedná pouze o spekulaci zjištěnou na ulici, uvedl, že jejich výpovědi považuje za relevantní důkazní prostředky, neboť popsali okolnosti kontroly mladistvého J. L., jejich výpovědi se vzájemně shodují a neliší se ani od úředního záznamu ze dne 12. 9. 2015, přičemž oba byli řádně poučeni o povinnosti vypovídat pravdu. Kontrola byla provedena u vchodu do klubu R. C.. Zdůraznil, že městský úřad nevycházel z výpovědi policisty, který uvedl, že dle místních znalostí je provozovatelkou baru žalobkyně, ale z výpovědi žalobkyně, která sama potvrdila, že je provozovatelkou baru a její zaměstnankyní je paní R.. K odvolací námitce, že žalobkyně byla provozovatelkou pouze jednoho ze tří barů v klubu R. C., uvedl, že z výpovědi mladistvého a zasahujících policistů bylo zjištěno, o který ze tří barů jde. Skutečnost, že se jedná o bar provozovaný žalobkyní, potvrzuje, že její zaměstnankyně se k nalití alkoholu mladistvému doznala tím, že souhlasila se zaplacením blokové pokuty. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt je objektivní, a otázka zavinění proto není významná. K namítanému neprovedení navržených důkazů svědeckými výpověďmi strážníků Městské policie R. K. a H., kteří měli být dle žalobkyně přítomni v provozovně, přičemž strážník K. měl potvrdit, že police u provozovatelky neshledala žádné pochybení, uvedl, že tyto důkazy nebyly relevantní. Navržení svědci by do případu nevnesli nové skutečnosti, neboť nebyli přítomni nalévání alkoholu mladistvému ani jeho kontrole. Dle sdělení městského úřadu navíc navržený svědek H. není strážníkem Městské policie R.. K odvolací námitce týkající se nevěrohodnosti výpovědi mladistvého odkázal na své předchozí rozhodnutí ze dne 13. 5. 2016, v němž uvedl, že se obsluha nemůže spoléhat jen na barvu přiděleného náramku a nepožadovat předložení občanského průkazu. Odmítl, že by ve svém předchozím rozhodnutí uložil městskému úřadu ztotožnit osobu, která mladistvému alkoholický nápoj prodala, neboť tou byla prokazatelně K. R., která se ke skutku doznala a věc byla vyřízena v blokovém řízení o spáchání přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“). Jelikož žalobkyně potvrdila, že byla její zaměstnavatelkou, a tedy provozovatelkou baru, v němž došlo ke skutku, není pochyb o osobě deliktně způsobilého subjektu. Dle žalovaného bylo spolehlivě zjištěno, jak, kdy a kde ke skutku došlo. Úřední záznam ze dne 12. 9. 2015 a výpovědi svědků L., H. a P. se v zásadě shodují s tím, co je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobkyně opakovaně potvrdila, že v době spáchání skutku byla provozovatelkou baru u herny v klubu R. C. a její zaměstnankyní byla K. R., která byla uznána vinnou z přestupku podle § 30 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích v blokovém řízení. To svědčí o tom, že v provozovně žalobkyně byl prodán alkoholický nápoj osobě mladší 18 let a žalobkyně se tím, že nezabezpečila, aby k tomuto skutku nedošlo, dopustila správního deliktu dle § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. Uvedla, že správní orgán I. stupně přihlédl k závažnosti správního deliktu, míře zavinění, osobě pachatelky a k tomu, že se protiprávního jednání dopustila poprvé, a pokutu udělil v dolní hranici výše sankce.

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

22. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud nejprve uvádí, že v řízení o žalobě v oblasti správního trestání je povinen *ex officio* zohlednit změny zákona ve prospěch pachatele, k nimž došlo po právní moci napadeného rozhodnutí. Tento závěr potvrdil rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, v němž konstatoval: „Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“.
24. Zákon č. 379/2005 Sb. byl s účinností od 31. 5. 2017 zrušen zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen zákon č. 65/2017 Sb.), který obsahuje obdobnou skutkovou podstatu správního deliktu. Dle ustanovení § 11 odst. 5 zákona č. 65/2017 Sb. se zakazuje prodávat nebo podávat alkoholický nápoj osobě mladší 18 let. Dle ustanovení § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 65/2017 Sb. se prodejce dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 11 odst. 5 prodá nebo podá alkoholický nápoj osobě mladší 18 let. Dle § 36 odst. 10 písm. e) se za správní delikt podle odstavce 1 písm. l) uloží pokuta do 1 000 000 Kč. Dle právní úpravy účinné od 31. 5. 2017 podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby mu zabránila (viz § 40 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb. ve znění do 30. 6. 2017 a ustanovení § 21 ve spojení s ustanovením § 23 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).
25. Skutková podstata správního deliktu původně zakotvená v ustanovení § 24 odst. 6 písm. i) zákona č. 379/2005 Sb. je tedy v zásadě nadále postižitelná dle výše citovaných ustanovení. Nová právní úprava se však jeví pro žalobkyni v konkrétní věci příznivější s ohledem na absenci spodní hranice sazby pokuty, neboť v projednávané věci byla pokuta ukládána s přihlídnutím k polehčujícím okolnostem na samé spodní hranici. Jelikož soudu nepřisluší nahrazovat správní uvážení o výši trestu uvážením soudním, s výjimkou jeho moderace za splnění podmínek dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., je třeba již z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
26. Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že na základě provedeného dokazování není možné identifikovat bar, který žalobkyně provozovala. Žalobkyně vypověděla, že byla provozovatelkou baru a K. R. byla její zaměstnankyní, přičemž z výpovědi svědkyně R., která je uvedena v prvostupňovém rozhodnutí a na níž poukázal též žalovaný v napadeném rozhodnutí, vyplývá, že obsluhovala v baru v herně. Konstatování žalovaného v závěru napadeného rozhodnutí, že žalobkyně potvrdila, že byla provozovatelkou baru u herny a její zaměstnankyní byla K. R., na jehož nesprávnost žalobkyně poukazuje, není sice formulováno zcela precizně, neboť skutečnost, o který bar se jednalo, neplyne z prohlášení žalobkyně přímo, ale lze ji dovodit toliko ve spojení s výpovědí svědkyně K. R., na níž žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal. Nicméně za situace, kdy v řízení nejsou žádné indicie svědčící o tom, že by identifikace baru prostřednictvím umístění v herně byla nedostatečná (například proto, že by se v objektu klubu nacházelo více barů v herně či u herny, případně že by K. R. kromě zaměstnání pro žalobkyni obsluhovala v předmětné

době i v barech jiných provozovatelů), přičemž to není namítáno ani žalobkyní, lze závěr žalovaného akceptovat jako logický a neodporující obsahu spisu. Za situace, kdy žalobkyně potvrdila, že byla provozovatelkou baru a K. R. byla jejím zaměstnancem, nebylo s ohledem na výše uvedené nezbytné se dále zabývat otázkou vlastnictví objektu a identifikací provozovatelů ostatních barů, neboť se nejedná o skutečnosti podstatné pro rozhodnutí v projednávané věci. Pokud žalobkyně poukazuje na nesprávnou formulaci v záhlaví napadeného rozhodnutí, jedná se o nepřesnost při reprodukci výroku rozhodnutí městského úřadu, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

27. Soud naopak souhlasí s žalobkyní, že výsledky zasahujících policistů nemohou být použity jako důkaz v části, v níž policisté vypovídali o tom, co bylo, případně mělo být, obsaženo v úředním záznamu o podaném vysvětlení. Použití úředního záznamu o podaném vysvětlení jako důkazu je výslovně vyloučeno ustanovením § 137 odst. 4 správního řádu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, nebo ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 33) a tento zákaz nelze obcházet tím, že by policisté v postavení svědků byli vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi vyjádřila osoba při šetření přestupku vyjádřila (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016 č. j. 1 As 204/2015 - 37). Tato námitka je důvodná.
28. Pro úplnost soud konstatuje, že v ostatní části jsou výsledky policistů použitelným důkazem, přičemž soud výsledky nepovažuje za vzájemně si odporující, neboť situaci sice popisující každý svými slovy a v jiné míře podrobnosti, nicméně po obsahové stránce se jejich výpovědi v zásadě shodují. Jejich nevěrohodnost nelze dovozovat, ani ze skutečnosti, že v úředním záznamu o podaném vysvětlení J. L. se neuvádí, v kterém baru mělo k prodeji alkoholu dojít. Úřední záznam o podaném vysvětlení nezaznamenává, co J. L. sdělil na místě zasahujícím policistům k jejich dotazu, ale co uvedl následně při podání vysvětlení na obvodním oddělení. Soud též připomíná, že úřední záznam o podaném vysvětlení nelze jako důkazní prostředek použít. Skutečnost, že svědci Z. H. a M. P. neřešili přestupek K. R. na místě, také nemůže vést ke zpochybnění jejich věrohodnosti, neboť z jejich výpovědí je zřejmé, že měli plnit pouze dílčí úkol v rámci celé akce – kontrolu osob u východu z klubu.
29. Nelze však souhlasit s žalobkyní, že by výpověď svědka J. L. neumožňovala sama o sobě identifikaci baru, v němž mělo dojít k prodeji alkoholického nápoje. Tento svědek uvedl, že byl *v herně* v R. C. a zakoupil si *tam* dvě püllitrová piva. Svědek tedy konkrétní bar označil prostřednictvím jeho umístěním v herně. To pak vzhledem k výpovědi žalobkyně a svědkyně R. umožňuje učinit závěr o tom, kdo byl provozovatelem baru, v němž měl být svědkovi dle jeho výpovědi alkohol prodán, nevycházející-li v řízení najevo žádné konkrétní okolnosti, které by vyvolaly pochybnost o dostatečnosti a jednoznačnosti takové identifikace.
30. Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobkyně poukazující na to, že si žalovaný protiřečí, pokud jde o použitelnost úředního záznamu policie. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu výslovně zapovídá pouze použití úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku. V případě jiných úředních záznamů je vyloučeno pouze jejich užití jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka (viz rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115), není však vyloučeno jejich užití jako podkladu pro rozhodnutí ve spojení s dalšími důkazními prostředky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 40, rozsudek ze dne 13. 12. 2018, č. j.

9 As 18/2018 - 42). Těmto závěrům odpovídá napadené rozhodnutí, kdy k dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu byli v souladu s pokyny žalovaného vyslechnuti zasahující policisté, a úředním záznamem tak nebyla nahrazena jejich bezprostřední výpověď. Žalobkyně měla možnost být výpovědi přítomna a klást jim otázky. Není nicméně vyloučeno přihlídnout k úřednímu záznamu policie jako jednomu z podkladů pro rozhodnutí.

31. Soud se dále neztotožňuje s námitkou, že pouze konfrontace J. L. s osobou, která mu měla alkohol prodat, provedená ještě téhož večera, mohla vést k průkaznému označení osoby, která mu měla alkohol prodat. S. L. ve své výpovědi označil bar, v němž mu měl být alkoholický nápoj prodán, což umožnilo identifikovat jeho obsluhu a provozovatele. Konfrontace se provádí poté, kdy byli vyslechnuti svědci, a to v situaci, kdy jejich výpovědi v závažných okolnostech nesouhlasí (analogicky viz ustanovení § 104a zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů). O takový případ se v dané věci zjevně nejedná, neboť J. L. vypověděl, že měl při prodeji alkoholu v baru v herně náramek pro zletilé osoby, přičemž svědkyně R., která uvedla, že v baru v herně obsluhovala, toliko vylučovala, že by prodala alkohol osobě bez náramku či s náramkem určeným pro nezletilé. Jejich výpovědi tedy nejsou vzájemně rozporné. Konfrontace nepředstavuje závazný podklad pro rozhodnutí, bez něhož by nebylo možné ve věci rozhodnout. Volbu, kterým důkazním prostředkem bude důkaz proveden, ponechává správní řád na správním orgánu (§ 51 odst. 1 správního řádu), a je na správním orgánu, aby zvolil takové důkazní prostředky, které umožní zjistit všechny rozhodné okolnosti v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Pouze pro úplnost soud připomíná, že pro uznání podnikající fyzické osoby odpovědnou za protiprávní čin není nutné za všech okolností zjistit konkrétní fyzickou osobu, která se dopustila tohoto činu, pokud je dostatečně zjištěno, že jednání je podnikající fyzické osobě přičitatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016-25). Toto pravidlo je stanoveno i v § 22 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
32. Soud však souhlasí s žalobkyní, že její odpovědnost za správní delikt nelze mít za prokázanou na základě skutečnosti, že její zaměstnankyně byla v blokovém řízení uznána vinnou ze spáchání přestupku. Pravomocné rozhodnutí v blokovém řízení není pro žalobkyni, která nebyla jeho účastníkem, závazné (ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu). Pro správní orgány je pravomocné rozhodnutí závazné jen potud, pokud řeší právní vztahy osob, které jsou takovým rozhodnutím vázány. Ten, kdo nebyl účastníkem řízení, a ani podle zákona vůči němu není rozhodnutí závazné, může uplatňovat svá práva v jiném řízení a správní orgán při posuzování věci vůči němu nemůže vycházet ze závěru, že a jakým způsobem bylo v jiném řízení pravomocně rozhodnuto. Naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu tedy musí být prokázáno bez důvodných pochybností v řízení, jehož je žalobkyně účastníkem a v němž může plně uplatňovat svá práva, včetně práv zaručených článkem 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejichž realizace by v případě opačného závěru postrádala jakýkoli smysl, a fakticky by tak došlo k jejich popření. To neznamená, že nelze v rozhodnutí zohlednit skutečnost, že zaměstnankyně žalobkyně zaplatila blokovou pokutu, a přihlídnout k ní při hodnocení důkazů, nelze na ní však založit závěr o vině žalobkyně. Žalovaný své závěry o tom, že se městský úřad dostatečně vypořádal s úvahou o spáchání správního deliktu, založil zejména na tom, že zaměstnankyně žalobkyně K. R. byla v blokovém řízení uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 30 odst. 1 písm. a) zákona č. 379/2005 Sb., přičemž

tímto reagoval též na odvolací námitky žalobkyně ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a zpochybnění věrohodnosti svědecké výpovědi J. L.. Námitka žalobkyně je tedy důvodná.

33. Nesprávný právní názor žalovaného ohledně vlivu pravomocného rozhodnutí ve vztahu k zaměstnanci žalobkyně v blokovém řízení vedl také k tomu, že žalovaný nevypořádal odvolací námitky směřující proti věrohodnosti svědka L.. Žalovanému nelze nicméně vytýkat, že se konkrétně nezabýval námitkou spočívající v tom, že naměřená hodnota alkoholu v dechu neodpovídala množství alkoholu, který měl mladistvý dle své výpovědi požit, neboť nebyla v odvolání uplatněna.
34. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný vypořádal odvolací námitku žalobkyně týkající se neprovedených navržených důkazů, neboť vysvětlil, z jakého důvodu je nepovažuje za relevantní pro zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí ve věci. Úvaha žalovaného odůvodněná tím, že nejde o přímé svědky nalévání alkoholu mladistvému ani jeho kontrole, nepředstavuje nepřipustné předjímání obsahu svědecké výpovědi, neboť svědci byli žalobkyní navrženi k tomu, aby potvrdili, že žalobkyni bylo policií při kontrole sděleno, že mladistvý byl chycen venku a že je vše v pořádku, nikoli jako svědci prodeje alkoholu či jeho konzumace mladistvým, popřípadě jeho kontroly. V této souvislosti pak nelze žalovanému vytýkat, že při posouzení významu navržených svědeckých výpovědí pro projednávanou věc s ohledem na jejich možný obsah vyšel z toho, k jakým tvrzením byly žalobkyní navrženy. Námitka tedy není důvodná.
35. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a pro vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, zrušil a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný zohlední přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zásadu použití pozdější příznivější právní úpravy dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak, aby při posouzení odpovědnosti žalobkyně a případně při ukládání sankce bylo použito zákona pro žalobkyni nejpríznivějšího. Při svém rozhodnutí nebude žalovaný vycházet z důkazů výsledky zasahujících policistů v části, v níž vypovídali o tom, co jim sdělil svědek L., a bude posuzovat odpovědnost žalobkyně za správní delikt samostatně, aniž by ji odvozoval od výsledku rozhodnutí o vině zaměstnankyně žalobkyně v blokovém řízení. S ohledem na to zváží, zda disponuje dostatečnými podklady pro rozhodnutí a vypořádá se s námitkami žalobkyně týkajícími se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevěrohodnosti svědka L.. Jelikož uvedené vady mohou být odstraněny v řízení odvolacím, v němž žalovaný přezkoumá prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu a žalobkyně může uplatňovat nové skutečnosti a důkazy (viz § 97 odst. 1, § 98 odst. 1 a § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), soud neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Soud připomíná, že zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně je věcí úvahy soudu a leží mimo dispoziční sféru účastníků řízení. Není procesním právem žalobkyně domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007 č. j. 1 As 60/2006-106).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci

úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu